

но (а) Слушай сега наказанието си. Въ име на Луната, покровителницата на възшебниците, во име на Тартара пазителя на гивва, азъ та проклевамъ! Любовта ти да повъне, пресподнитъ богове да та измъчатъ! да изсѣхне и да са стопи сърцетоти, и на послѣдния си частъ да си припомнишь пророческитъ думы на вѣщницата на Везувій! . . . И ты приложи тя като са обърниж и подигниж десната си рѣка къмъ Иона, но Главкъ ѝ пресѣче думата като извика.

— Вѣщице, дѣрта вѣщице! пази са! ты ма прокле, азъ са посветявамъ на боговетъ и са смѣж и та презирамъ, но и най малката дума отъ гнуснитъ ти уста противъ тѣзи дѣвица ще ти докара чрезъ рѣката ми смъртъ.

— Немамъ друго да рекаж, отговори тя съ отвратителенъ и сатанинскій смѣхъ, защото въ твоето осъждане проклева са и любовницата ти. Честита бѣхъ наистина да чуж отъ устата ѝ името ти, чрезъ него ще та посветиж на демонитъ. *Главке!* проклевамъ та!

И като изрече туй обърниж си гърба къмъ аенициана наведе са и подигниж отъ пепела ранената и обичната си зма, и нито погледнж вече на страницитъ.

— Увы! Главке, продума Иона съ неописанъ страхъ, дѣ додохмы? скоро да си идимъ отъ тукъ. Бурята са минж. Добра бабо, прости го, земи назадъ думитъ си! Той искаше да са отбрани, приими искупъ за миръ и уничтожи проклятията си! И въ същото време Иона сложи кесіята си на колѣнитъ на вѣщницата.

— Махнете са! извика тя сураво, махнете са! когато са пропизнесжтъ проклятия, само орисницитъ могатъ да ги развържатъ, махнете са!

— Ела, любезная, рече Главкъ на Иона, да си отидемъ. Вѣрваш ли че боговетъ, или небеснитъ или преисподнитъ, ще обърнатъ вниманіе на брашолевенъето на една луда? Ела да си идемъ.

Отъ единия смѣхъ на вѣщницата поечахж сичкитъ сводове на пещерата, той бѣше едничкія ѝ отговоръ.

Любовницитъ излѣзохъ на свободния въздухъ. Но тѣзи сцена която са отвори предъ очитъ имъ, думитъ и сатанинскитъ смѣхове и кривленія на вѣщницата държахж духа на Иона еще оплашенъ, и самъ Главкъ не можаше да распрене впечатлѣніята си. Бурята бѣ вече престаншла, освѣнн глухото груханъе на молниитъ, които

(а) Римлянитъ и другитъ народы на древността отдавахж една особена святость на зьмитъ, опитомяхж ги и ги имахж даже на трапезитъ си.